

LBRIS

We know
books

GEORGE DIMITRIU

O NOUĂ VIAȚĂ
POVESTIRI

Colecția LITTRITONIC

București – 2022

CUPRINS

POVESTIRI DIN COPILĂRIE

Vasile Nebunu'.....	11
Porcul cu mai multe vieți.....	16
Primul „dat la pește”.....	18
Tase și chiștoacele.....	20
Mamuțica și hoții.....	22
Personaje din gimnaziu.....	23
Desenul cu Ceaușescu.....	27
Porcu'.....	29
Un destin nefericit.....	33
Blondul cel căpos.....	36
Ceapa.....	39

POVESTIRI DIN LICEU

Zicu.....	41
Lupu.....	46
Covac.....	56
Daicu.....	58
Nicolae.....	59
Murgu.....	59
Alți profesori.....	60
Plimbarea în pijamale.....	62

Cu plugușorul.....	63
Primul curs.....	66
Reîntâlnire online.....	68
Pandemia.....	69
Întâlnirea de 100 de ani.....	72

POVESTIRI DIN ARMATĂ

Linsul vaselor.....	78
La cantină.....	79
Vultur, fantoma, Zorro și inginerul.....	81
Vader și „completatul”.....	85
Foozie și trompele.....	88

POVESTIRI DIN STUDENȚIE

Polarizarea oilor.....	90
Dans modern.....	92
Liber la vagoane!.....	94
Copacul găunos.....	97
Ședința de partid.....	98
Cafelele.....	100
Talpa neagră.....	102
Proiectul de Stat.....	106
La schi.....	109
La Sâmbăta.....	114
Lansarea.....	116

POVESTIRI DE LA SERVICIU

Scarlet și pantoful.....	122
Melcul mofturos.....	124
La cursuri.....	128
Biletele sau abonamentele.....	130
Scurtă poveste de Crăciun.....	135
Marcu și Bacăul.....	136

POVESTIRI DIN CĂLĂTORII

Circuitul.....	137
Taize.....	153
La Viena.....	156
Prin Italia – jurnal de călătorie.....	159

POVESTIRI CU PROPRIETARI DE LOCUINȚE

Pelicanu’.....	166
Tunsul moșului.....	169
Dopurile.....	171

ALTE POVESTIRI

Găgăuță și vinul.....	175
Control la cofetărie.....	177
Arsul limbii.....	178
Ursul și sandwich-ul.....	181
Sonia, Pușa și cotlețele.....	184
Olimpicii și polițistul.....	185

O NOUĂ VIAȚĂ.....	191
EPILOG.....	202

POVESTIRI DIN COPILĂRIE

Anii '70 ...

VASILE NEBUNU'

În curtea vecină erau câteva case lipite una de alta, dar toate aparțineau aceluiași oameni.

Într-una dintre ele locuiau chiar proprietarii, o familie de muți care puteau totuși să pronunțe câteva silabe însă mi-era foarte greu să-i înțeleg. Se certau toată ziua și până în cele din urmă el le-a izgonit pe soție și pe cele două fice, aducându-și altă parteneră (tot mută). Ea era mai puternică decât el și atunci când o supăra cu ceva, îl lua la bătaie. Mie mi-era milă de el așa că-i săream în ajutor aruncând câte o oală cu apă rece pe capul ei. Ca să se răcorească. Evident „doamna” încerca să mă reclame bunicii, dar cum nu putea scoate nici un sunet era cam greu. Până la urmă el a pierit, probabil din cauza altercațiilor, iar fosta soție și fetele s-au întors în casa lor.

Locatarii celorlalte case erau chiriași însă plăteau o sumă modică lunar – oricum locuințele erau dărăpănate.

În casa din capătul curții stătea o familie de pensionari bulgari. El era mic și slab, ea mare și grasă. El umbla toată ziua după cumpărături în timp ce ea stătea pe o piatră la stradă și-i tot chestiona pe trecători. Trecea multă lume pe acolo căci strada era pe drumul către piață.

– Unde ai fost, mamă? Începea bulgăroaica prin învăluire.

O trecătoare:

– La piață.

Bulgăroaica:

– Ia n-auzi (era ticul ei verbal)! Și ce-ai cumpărat?

Încet, încet ajungea și la „chestiune”:

– Da’ cu bărbatu’ cum te mai înțelegi?

– Bine.

– Ia n-auzi!

Când se întorcea și bulgarul se închideau în casă și se apucau de băut. Dacă nu mai aveau rachiu, beau spirt. Îmi dădeam seama că s-au îmbătat când îi auzeam înjurând în bulgărește. Cu toate astea, din când în când mai auzeam câte un:

– Ia n-auzi!

În casa de lângă proprietari stătea o basarabeancă, tot pensionară. Zăcea mai mult în casă și în afară de momentele când primea „vizite”, bea și trăgea la aghioase.

Lângă ea locuia Vasile Nebunu’, iar alături Tasica, o pensionară care creștea vreo douăzeci de pisici. Le puneau la masă și le servea mâncarea în farfurii. De altfel mâțele aveau și patul lor (o canapé).

În casa de lângă Tasica locuia un măcelar împreună cu familia: soția și cei doi fii vitregi. Așa dădea muzica tare, ba chiar scotea o boxă-n curte, așa ca toată ziua auzeam numai:

“Unde-i paharul, dați-mi paharul

Că vreau să trăiesc

Unde-i paharul, dați-mi paharul

Să mă veselesc”.

Probabil că acest cântec îi dădea motivația necesară pentru a bea – ca să trăiască. Odată l-am rugat să dea muzica mai încet căci aveam de învățat pentru un examen, însă el a dat-o mai tare.

De departe cel mai interesant personaj era Vasile Nebunu’, un pensionar care semăna izbitor cu Hitler și arăta ca un boschetar. Umbla cu un baston prin oraș adunând sticle de prin gunoaie. Ulterior le spăla și le vindea. Când îl vedeau apărând, toți copiii strigau:

– Va-si-le Ne-bu-nu’! Va-si-le Ne-bu-nu’ tra-ge cu tu-nu’!

Poate că de aceea îi fugărea cu bastonul amenințându-i cu bătaia, dar ei îi dădeau cu tifla și se cățarau prin copaci sau pe garduri. Puneau însă mereu să stea unul de veghe, ca să nu-i ia cumva prin surprindere.

Vasile Nebunu’ locuia într-o șandramă originală: intrai întâi într-un hol iar de acolo făceai stânga ca să intri în cameră (singura). În fața camerei era magazia, deci fereastra de la cameră dădea în aceasta. Mizeria din „casa” lui era de nedescris – oricum avea pământ pe jos.

În tinerețe a vrut să-i taie mâinile lui Tasica (a și reușit parțial) așa că a ajuns la închisoare, ceea ce l-a făcut s-o urască și mai mult.

Cum nu se mai putea apropia de ea, a decis să se răzbune pe mâțele ei. Pentru asta a conceput un plan diabolic. Agăța bucăți de carne în „tavan” și lăsa ușa de la intrare deschisă. Intrau pisicile atrase de miros iar el pândea afară. Când se strângeau destule mâțe, intra frecându-și mâinile de bucurie și închidea ușa după el.

Nu vă puteți imagina ce concert horror de mieunături se auzea dinlăuntru. Într-un final deschidea ușa, iar pisicile țâșneau cu o viteză care tindea cred spre viteza luminii căci aproape că nu puteai să le vezi.

Abia când zăream în serile senine câte o arătare ciudată pe vreun acoperiș (de mi se zbârlea părul pe cap!) îmi dădeam seama că era una dintre pisicile care „îl vizitaseră”. Vasile Nebunu’ le tăia urechile și cozile cu un foarfece de grădinărit.

Într-o zi băteam cuie în două lemne așezate în cruce – voiam să-mi fac un avion (cred că aveam vreo patru ani). Gardul către curtea vecinilor era format din scânduri înguste cu spații între ele – „model vărgat”, așa încât se vedea perfect „alături”. Apare Vasile Nebunu’ :

– Nu mai bate că faci zgomot.

Eu: În curtea mea fac ce vreau!

Vasile Nebunu’ dispăre în casă, ceea ce mi s-a părut ciudat și m-a pus oarecum în alertă. Asta m-a salvat. A apărut apoi cu o găleată plină cu var stins pe care l-a aruncat în mine.

Fiind pe fază, am apucat să întorc capul ca să nu-mi dea în ochi. Am aflat ulterior că puteam orbi. Mă umpluse de var, iar tata mi-a spus să rămân așa până vine miliția.

Vasile Nebunu’ s-a ales doar cu o atenționare, așa că am hotărât să mă ocup eu de problemă după ce mai cresc.

Ceea ce am și făcut. A plecat într-o zi omul la adunat sticle. Își spălase unica manta (ceea ce era un eveniment cel mult anual) și o întinsese la uscat pe magazie.

Pe lângă ușa de la intrare ieșea un burlan care cotea în sus. Am chemat „pretenarii” și am decis să aruncăm pământ în burlan pentru a-l înfunda. Pe stradă era un șanț imens – se instala canalizare, așa că aveam pământ din belșug.

Ne apucăm de treabă dar niciunul nu reușea să arunce pământ în interiorul burlanului. După foarte multe încercări din diverse poziții am renunțat la idee, dar mi-a venit una nouă: să-i „decorăm” mantaua.

Era în șanț un pământ galben, frumos, iar el avea o manta neagră – combinația perfectă. Auzisem că fusese soldat, așa că am decis „să-l facem” general, împodobindu-i mantaua cu „stele” din pământ.

De data asta am reușit, numai că se ridicase nivelul solului în dreptul șandramei de la atâtea încercări. Ne-am dat seama că nu-și va mai putea deschide ușa de la casă.

Când a sosit, Vasile Nebunu’ a început să țipe de parcă era înjunghiat, cam ca pisicile pe care le chinuise. Evident, știa cine i-o făcuse.

Până la urmă, inevitabilul s-a produs: Vasile Nebunu’ a intrat în conflict cu măcelaru’. Acesta a intrat peste el în casă și l-a „jucat în picioare”.

În mai puțin de o săptămână, Vasile Nebunu’ a murit.

Nu peste mult timp, măcelarul a intrat la rândul lui în conflict cu unul dintre zdrahonii lui de fii vitregi. Țsta, beat fiind, l-a ucis...

PORCUL CU MAI MULTE VIETI

Locuiam la casă și aveam grădină așa că nu mă plictiseam deloc.

Într-o vreme ne confecționam prăștii cu care trăgeam în pășări sau pisici. Aveai nevoie de cauciuc ca să faci o praștie bună.

Ai mei dăărâmaseră vechea casă și construiau una nouă. O echipă de zidari era zilnic „pe metereze”. Dintre ei, remarcasem pe unul șpanchiu, Zisu, care avea niște cizme albe de cauciuc, o minunăție. Spun asta pentru că eu le „cântăream” în număr de prăștii.

Întâmplarea face ca la sfârșitul lucrărilor Zisu să-și uite cizmele la noi. Bucuria mea. Nici nu a ieșit bine pe poartă că am luat cizmele și le-am îngropat în grădină. După câteva zile a venit să le caute, dar n-a avut noroc. Am așteptat să se uite întâmplarea, după care am chemat „pretenarii” și ne-am făcut niște prăștii meseriașe.

Jucam aproape zilnic fotbal pe stradă împreună cu alți băieți. Vecinii erau disperați deoarece nu suportau să le lovim gardurile cu mingea, așa că dacă dădeam mingea într-o curte aveam șanse mari să rămânem fără ea.

Unul, Panait, ne tot pândea printr-o gaură din gard atunci când jucam fotbal. Într-o zi îl observă un coechipier și trage un șut în direcția găurii. La „schelălăiturile” lui Panait, îi răspunde:

– Nu-mi plac gardurile care au ochi și urechi.

Într-un an mă pun ai mei să tai porcul. Ziceau că trebuie să învăț și asta.

Era un porc nărvaș, pe care nu era ușor să-l tai. Încep ei să-l lege de picioare, dar porcul o zbughește prin curte. Părinții nu dăduseră drumul la sfoară, așa că animalul îi târa prin curte deși era pe jumătate legat. Păreau într-o trăsură trasă de un porc.

Străbate porcul în acest fel toată curtea și apoi se întoarce brusc.

Eu mă poziționez într-un loc mai îngust cu o bâta în mână și îi tai calea. Animalul venea cu viteză mare, iar eu îl asemuam cu un tren – ai mei păreau vagoanele. Nici nu apuc să ridic bâta că „trenul” trece peste mine.

M-am alăturat „vagoanelor” și până la urmă, într-un târziu am reușit să-l oprim.

Mi-au explicat apoi că pentru asta a fost crescut și că trebuie tăiat dacă vrem să avem ce mânca. Îmi dă tatăl meu un cuțit mare și îmi explică cum să procedez. Încerc eu timid, dar porcul nu moare. Se ridică și dă să plece iar. Atunci se enervează tata și îl „croșetează” el, aplicând mai multe lovituri că să fie sigur că l-a terminat.

– Gata, zice el. Vezi că n-a fost greu?

Întreaga operațiune se desfășura în grădină, cam pe unde îngropasem cizmele lui Zisu în trecut. Grădina era separată de curte printr-un gard iar în apropiere era porțița de acces în curte.

Plecară ai mei după ce au constatat că porcul a murit iar eu am rămas ultimul. Mă îndrept spre porțița ca să o deschid, dar am o senzație ciudată și mă-ntorc.

Porcul se ridicase și venea spre mine răzbunător. Am înlemnit. Mă uitam la portiță și nu o puteam deschide ca să fug.

Porcul mai face trei pași spre mine după care se prăbușește. În sfârșit murise.

PRIMUL „DAT LA PEȘTE”

De obicei părinții mei țineau vinul ascuns în cuptorul de la aragaz. Îl scoteau și beau după ce eu mâncam și plecam din încăpere.

Știu asta pentru că i-am surprins de câteva ori atunci când m-am întors pe neașteptate în bucătărie. Aveam 14 ani și eram și eu curios să aflu ce gust are vinul.

Într-o sâmbătă am mers într-o comună din județ la botezul fiicei verișoarei mele. Când a aflat că la întoarcere avem transportul asigurat, taică-meu a plecat să ducă mașina acasă pentru a putea consuma și el alcool.

Mama mea a fost invitată la dans de un tip cu părul creț, așa că eu am rămas nesupravegheat la masă.

Momentul perfect pentru a-mi satisface curiozitatea, gândesc eu.

Am început cu rachiul însă nu știam că există pahare mai mici pentru asta, așa încât mi-am turnat într-un pahar de vin.

– Puștiule, ai grijă că ăsta e rachiu, nu bea așa mult – spune cineva de la masă.

Eu: Bine, îl termin imediat.

Am golit în interior paharul cu rachiu și am continuat cu vin. Mă înveselisem bine deja, așa că rupeam bucățele de pâine și le aruncam în meseni. La un moment dat, l-am luat la țintă pe tipul creț care încă mai dansa cu maică-mea. Încercam să-i împodobesc părul cu miez de pâine. Până la urmă crețul a fost nevoit să renunțe la dans.

Băusem deja câteva pahare de vin până când s-a întors taică-miu. S-au servit pulpele de pui la grătar (cam nefăcute!). Am mâncat doar puțin, dar mi s-a făcut rău. *De la pulpe*, am motivat eu. M-a dus mama într-o cameră și m-a întins pe un pat, apoi a plecat. Tot pe pat stătea o femeie care alăpta.

Am adormit instantaneu, dar după câteva minute m-am ridicat brusc în șezut și am emis un șuvoi nestăvilit. Începusem să „dau la pește”. La țipetele femeii care alăpta s-a strâns lumea. A venit și mama care m-a dus la cea mai apropiată gură de canalizare. Cincizeci de metri! Nu m-am oprit din „mulinat” până n-am ajuns. Mi-am mai revenit după asta, astfel încât m-am întins la loc în cameră, femeia și-a reluat alăptatul, iar mama a început să spele tot drumul pe unde trecusem.

Am adormit, dar după o oră totul s-a repetat aproape identic. Singura deosebire era că de data asta femeia care alăpta a rupt-o la fugă și nu s-a mai întors în cameră. Am ajuns dimineață acasă praf și am încercat să mă dreg cu murături și cu zeamă de varză. Degeaba. Luni când am mers la școală încă mai eram mahmur.

TASE ȘI CHIȘTOACELE

Nu eram încă la școală și ai mei mă lăsau de obicei câteva săptămâni pe vară la bloc, la unchiul Tase și mătușa Mioara. Mătușa era casnică, doar unchiul lucra. Eu mă plictiseam teribil toată ziua (eram obișnuit să alerg prin curte acasă).

Numai după amiaza ieșeam cu mătușa în părculețul din fața blocului unde ea făcea macrameu și bârfea cu vecinele, iar eu trebuia să mă încadrez într-un cerc cu raza de trei metri în jurul ei. Îmi treceau prin cap tot felul de trăznăi pe care le și puneam în practică.

Mătușa îi spunea unchiului Tase ce năzbătii făcusem atunci când el venea de la serviciu. El îi cerea o coadă de mătură și începea să mă bată. După un timp se oprea și îi spunea:

– Ce să-l mai bat, mamă (așa o alinta pe mătușa), nu vezi că s-a udat? Adu un rând de schimburi.

Vine Tase într-o zi de la serviciu și spune:

– Mamă, pune-mi repede ceva de mâncare că am o foame de lup.

Îi pune mătușa tocană de cartofi și el începe să mănânce cu poftă. Tase era un tip glumeț de felul lui, așa că-mi zice în timp ce mesteca:

– Ia și tu scrumiera aia plină cu chiștoace de pe hol și fă mișto de ea.

– Cum adică? întreb nedumerit.

– Adică răstoarn-o undeva, răspunde Tase râzând.

De mic am fost atent la cuvinte însă Tase din păcate pentru el, nu. Așa că iau scrumiera și i-o răstorn în farfurie.

Instantaneu i-a pierit pofta de mâncare. Am fugit la baie să mă cațăr pe țevi, căci îl auzeam zbierând:

– Mamăăă, adu mătura aia și trei rânduri de schimburi pentru ăsta mic.

Au trecut câțiva ani de la povestea cu chiștoacele – acum eram la gimnaziu. Într-o zi am fost cu ai mei la o petrecere în apartamentul verișoarei mele. Venise și unchiul Tase împreună cu mătușa.

La plecare, unchiul Tase termină de fumat țigara și îmi întinde chiștocul aprins:

– Pune și tu ăsta undeva.

Nu se învățase minte, așa că am luat chiștocul și l-am pus pe taburețul pe care urma să se așeze pentru a se încălța. Unchiul avea un fund mare care ocupa tot scaunul. *Imposibil să rateze chiștocul*, gândeam eu.

În final se așază și... nimic. Așteptam cu sufletul la gură dar nu s-a întâmplat nimic.

L-a stins cu fundul, mi-am zis.

La un moment dat se aude un răget ca de leu și îl văd pe Tase decolând spre lustră. O ratează de puțin.

Unchiul Tase nu mai era tânăr așa că se mișca destul de încet. Nu avea cum să devină atât de sprinten decât dacă primea un imbold special (pentru trecerea în modul *turbo*).

Mătușa: Cum ai putut să faci una ca asta? I-ai ars costumul nou și indispensabilii (așa se explica întârzierea de la decolare).

În momentele de degringoladă ce au urmat m-am ascuns ghemuindu-mă în pătuțul bebelușului verișoarei. Până la urmă m-a găsit tatăl meu și a început să mă caftească.